

Het lam

Arna van Deelen

Hij leunde vermoeid op zijn staf, starend over de eindeloze velden. De kudde lag verspreid onder de bomen, die op deze tijd van de dag voor wat schaduw zorgden. Hij legde zijn hand boven zijn ogen en probeerde het aantal dieren te tellen. Maar steeds doemden nieuwe groepjes grazers op en vergat hij waar hij gebleven was. Het maakte ook niet uit. Het waren er veel. Heel veel. En ze waren niet van hem.

Hoe vaak had hij ze gelokt met brood of een handje mals gras. Geroepen met zijn liefste lokroep. Ze leken doof voor zijn stem, blind voor zijn verlangen om hen dicht bij zich te hebben. Ze luisterden alleen naar hun eigen herder.

Hij zuchtte. Terwijl hij zich omdraaide, voelde hij een zachte snuit tegen zijn armen. Hij keek in de ogen van zijn eigen dier. Het likte zijn hand en duwde zijn kop in de schoot van zijn baas.

‘Daar ben je! Ik wist het.’

Zijn hand ging strelend over de pluizige vacht.

‘Kom! Het is tijd om te eten!’

Hij liep zijn huis in, zette brood op tafel en sneed er hompen af met zijn mes. Hij schonk melk in een wijde kom en schoof die naar zijn dier, dat naast hem bij de tafel zat.

Hij vouwde zijn handen omdat hij dankbaar was. Toen brak hij het brood en deelde het.

Na de eenvoudige maaltijd liep hij nog een keer naar buiten. De grazende beesten letten niet op hem. De zon begon te dalen en wierp zachte stralen over de groene weide.

In de verte hoorde hij de herder roepen. De schapen hieven hun kop omhoog en zetten zich in beweging. Eerst langzaam, maar bij elke roep haastten zij zich meer, tot dat lange rijen één grote kudde vormden.

De kudde verdween uit het zicht achter de muur, naar de schaapskooi van zijn buurman, de herder.

Langzaam liep hij terug naar zijn huis. In de deuropening wachtte zijn dier hem op, zoals altijd. Hij vlijde zich neer op de stromat in de hoek en legde zijn arm om het dier. Het was alles wat hij had. Zijn lam.

De zon was nog maar net op toen een heftig gebonk hem wakker schudde. Hij stond haastig op om de deur te openen. Voor hem stond zijn buurman, de herder van de vele schapen.

‘Ik heb bezoek, buurman. Luister.’

Hij liep met de herder naar buiten en sloot de deur om zijn lam niet te wekken.

‘Ik luister.’

‘Zoals ik al zei, heb ik plotseling bezoek gekregen. Een goede vriend van mij. Hij heeft de hele nacht gereisd en moet snel wat eten. Ik wil hem het beste voorzetten.’

Hij keek de herder vragend aan.

‘Ja?’

‘Ik heb vlees nodig. Goed lamsvlees. Daarom kom ik hierheen.’

Hij schraapte zijn keel en keek de herder van de vele schapen niet begrijpend aan. ‘Waarom slacht je geen schaap? Je hebt er zo veel!’

‘Dat gaat niet. Ik kan niet kiezen. Er is er niet één goed genoeg.’

‘En nu kom je bij mij. Wat wil je?’

‘Ik kom jouw lam halen.’

Zijn oren begonnen vreemd te suizen. Het gezicht van zijn buurman werd wazig. Hij opende zijn mond, maar er kwam geen geluid.

‘Neem afscheid. Ik maak vast vuur.’

Hij strompelde naar binnen en viel voor de stromat neer. Daar lag zijn lam. Het dier tilde afwachtend zijn kop op en keek hem trouwhartig aan.

Hij pakte het voorzichtig op. Tranen drupten op de wollige vacht.

Hij liep naar buiten en droeg het behoedzaam naar het gat in de muur, waarachter de buurman woonde. Rook kwam hem tegemoet.

‘Ik kan niet anders. Het moet.’

Zijn stem was niet meer dan een fluistering.

Het lam zag de rook en het vuur. Het zag de buurman met nog meer hout. Een mes lag klaar bij de slachtplaats.

Zijn zachte lijf begon hevig te trillen. Zijn kop schudde heen en weer. Het dier probeerde zich los te maken uit de omstrengeling van zijn baas.

Hij klemde het lam tegen zich aan in een innige omhelzing.

‘Jij bent wel goed genoeg. Jij bent volmaakt’, stamelde hij zacht.

Toen zette hij het dier op de grond en spreidde zijn armen.

Het lam bleef staan waar het stond en keek achterom. Daar was het huis waar het altijd had gewoond. De plaats waar het was gespeend door zijn baas, met de liefde van een vader.

Zijn vader.

Het lam keek op naar zijn vader en blaatte zacht. Toen liep het rustig naar het vuur.

‘Jij sterft in plaats van al die andere schapen. Jij bent mijn lam, van wie ik heel veel houd.’

De stem van zijn vader was hees van smart. Maar nog nooit had het lam zo veel liefde gevoeld. Het liep door en legde zijn kop op de offerplaats. Het mes blikkerde in het zonlicht.

Getergd staarde de vader naar het offer. Tranen zo groot als bloeddruppels stroomden over zijn wangen. Hij volgde de rook naar boven tot in de hemel. Toen keerde hij zich om. Hij wist dat het goed was.